

[Socialministeren.]

hvilket dog ikke har været noget Argument for Oppositionen til at fraraade, at vi ratificerer. Der er altsaa intet som helst sket, og jeg kan derfor henvise til de Betragtninger, der er gjort gældende til Gunst for Konventionens Ratificering af Direktør Thomas i den Skrivelse af 19. Marts 1925, der som Bilag 2 ledsagede Forslaget i 1930—31, idet jeg anbefaler, at man nu, da Folketinget har vedtaget det, vil give sit Samtykke til Ratifikation af Konventionen.

Jeg kunde have Lyst til at gøre opmærksom paa, i hvor ringe Udstrækning Danmark opfylder sin Forpligtelse til at deltage i dette internationale Samarbejde, men da alle Medlemmerne i Forvejen er bekendt med, at Danmark her indtager en meget lav Plads blandt de kultiverede Stater, vil jeg blot henstille til Overvejelse, om ikke denne Konvention skulde være af en saadan Karakter, at der ikke var nogen Betænkelighed fra noget Synspunkt ved at lade Danmark ratificere den. Jeg anbefaler altsaa Forslaget til Vedtagelse.

Stegger Nielsen: Ogsaa vor Stilling til dette Forslag er bekendt, saa jeg kan nøjes med at henvise til tidligere Udtalelser fra mit Partis Side; vi nærer stadig Betænkeligheder ved Forslaget, fordi det berører den vestjydske Skoleordning. I øvrigt kan jeg sige, at vi er villige til at overveje ogsaa dette Forslag i et Udvalg.

Carl F. Madsen: Konventionen om Børns Beskæftigelse ved Landbrugsarbejde har allerede mange Gange været til Behandling i dette Ting, men har lige saa ofte stødt paa Modstand hos Venstre og Konservative. Under Diskussionerne er det kommet frem, at Grunden til Modstanden er en Frygt for, at Konventionen skal komme til at genere den Skoleordning, der praktiseres i nogle Sogne i Ribe og Ringkøbing Amter, en Skoleordning, som tillader Børnene i ældste Klasse kun at søge Skolen i de 6 Vintermaaneder og de yngste Klasser i de 6 Sommermaaneder. Grunden til denne særlige Skoleordning er den — det lægger man ikke Skjul paa —, at Børnene skal hjælpe til ved Arbejdet om Sommeren dels hjemme, dels ude, saa at man derigennem kan have nogen Fortjeneste af Børnene. Det er ikke Stedet her at komme ind paa en Diskussion om denne Skoleordning, jeg nævner den kun for at pege paa Grunden til den Ængstelse, man nærer for at ratificere

Konventionen. Den nævnte Skoleordning er imidlertid af forholdsvis ringe Betydning, idet det ikke er mange Børn, der søger den Slags Skoler. Det er i sin Tid blevet hævdet — og det siges i en Pjece, der findes oppe i Arkivet —, at denne Skoleordning i de 2 Amter i Vestjylland vilde brede sig til det ganske Land. Men dette er saa langt fra blevet Tilfældet, at der tværtimod bliver stadig færre af disse Skoler. Tillige har man modtaget en Erklæring fra Bureauet i Genève, gaaende ud paa, at man, hvis Konventionen maatte blive ratificeret i Danmark, ikke vil kræve nogen Ændring af vor nuværende Skolelovgivning. Dette har imidlertid ikke været tilstrækkeligt til at berolige Konventionens Modstandere, men jeg hilser dog med Tilfredshed, at den ærede Ordfører for Venstre trods alt er villig til endnu en Gang at forhandle for om muligt at naa til en Forstaaelse. Intet skulde være mig kærere, end om det skulde lykkes at faa denne Konvention ratificeret.

Laursen: De Bemærkninger, jeg gjorde om det foregaaende Forslag, kan helt og fuldt gælde ogsaa for dette Forslag, og jeg skal derfor ikke gentage dem.

Veistrup: Forskellige af de ærede Talere har talt om de gamle Bekendte, man traf. Det kan ogsaa være meget rart en Gang imellem at hilse paa gamle Bekendte, men der kan komme det Tidspunkt, da man synes, det kunde være passende at tage Afsked med dem for bestandig. Jeg skal her gentage den Anbefaling, jeg gav det foregaaende Forslag; jeg nærer aldeles ingen Betænkelighed ved at gaa til en Ratifikation af den foreliggende Konvention. De Ønsker eller Krav, der fremsættes i Konventionen angaaende Børns Beskæftigelse ved Landbrugsarbejde, er saa almenmenneskelige, at jeg ikke synes, nogen kan have nogen Indvending imod dem. Det centrale i Konventionens Bestemmelser er dette, at Børn ikke maa beskæftiges ved Landbrugsarbejde i den Tid, de rettelig skulde være i Skolen, og endvidere, at deres Beskæftigelse ved Landbrugsarbejdet ikke maa være af en saadan Karakter, at den indvirker skadeligt paa deres Helbred. Herimod synes jeg ikke, man med Rette kan indvende noget som helst.

Det er ingenlunde saaledes, at Konventionen søger at modvirke Børns Oplæring i praktisk Arbejde. Naar man læser Konventionens Artikel 2, faar man snarere